

sig Tegn, der tydede paa en gunstig Vending i Sygdommen, spurgte han ved Frokostbordet, om han ikke skulde tage til Bøstrup og bringe Præstefamilien den glædelige Efterretning.

Hofjægermesterinden brød ud i en lille Latter.

„Det har De virkelig været længe om at hitte paa,“ sagde hun med den lidt frivole Biklang i Stemmen, som et Par Gange før havde bragt ham til at studse.

Straks efter Frokosten tog han afsted. Han vidste, at man i Præstegaarden spiste Klokken Tre, og han havde regnet ud, at han i Tiden mellem Et og To bedst kunde gøre sig Haab om at træffe Inger alene i Dagligstuen. Moderen var da rimeligvis beskæftiget i Køkkenet, Faderen i sit Studerekammer; i hvert Fald havde Inger paa den Tid sin Musiktime, den hun, som Hofjægermesterinden engang havde sagt, med sin strenge Pligtfølelse nøje passede Dag efter Dag Aaret rundt med Undtagelse af Helligdagene.

For at kunne komme saa ubemærket som muligt havde han afslaaet Tilbudet om en Vogn. Vejret var desuden smukt, Føret godt, og han trængte til Bevægelse efter den lange Indesidden. Vintersolen kastede sine lange Skygger henover Markerne, hvor hist og her et Par svangre Faar gik og pillede paa Baargræsset. Han var ved godt Mod og saa rolig, at han selv forundrede sig derover. Med en ejendommelig, næsten religiøs Betagethed hørte han Lyden af sine taktfaste, sideniuske Skridt paa den frosthaarde Jord. Det var, som om noget i denne Lyd forbandt ham med en Verden langt, langt borte, hvorfra der paa hemmelighedsfuld Vis tilstrømmede hans Legeme Kraft, hans Sind Fortrøstning, hans Tanker Fred.